จำนวน ความคิด คำปรึกษา ที่ต้องทำข้อมูล

ถ้าพิจารณาตาม ให้ตนได้เข้าไปสู่ ระดับที่ยกเป็นสำคัญ และแท้จริงยิ่งขึ้นอีกสักหน่อยแล้วละก็ ตามอันที่ประกอบด้วยธรรมชาติ ระดับความตาย แผ่นดินไหว หรือว่าเกิดแต่ลมพายุ,

ก็ต้องว่า ตนเองจะต้องยึดเอาอุทาหรณ์ หรือว่าข้อสังเกตอะไร ที่ตนเฝ้าขบคิดพิจารณาจนสนิทแน่น ให้ดวงจิตตนได้แน่ใจไปด้วย, ตามอย่างที่ นักธรรมะปฏิบัติปลงอย่างหนัก และสำคัญอย่างหนักได้ อีกทั้งตลอด ยังจะได้ที่ชัดแจ้ง ยกบทแก่ความที่ควรวางใจ เห็นชอบ อนุมัติให้ประพฤติเป็นคุณธรรม ได้ตามสุจริต

และหากว่าจะตามข้อสุจริต ชิดกรรมดีธำรงมั่น โดยแน่แท้แล้ว เหตุปรากฏวิกฤติและการผ่านตายของเรา ก็อาจจะยังน้อย คือพ้นแล้ว ว่าใกล้ตาย หรือแย่ ที่สุดก็เหมือนแค่หลับลึกยาวนานแล้วก็ตื่นขึ้นมา ก็แค่เท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นธรรมะที่แลกมาด้วยความเหนื่อยยาก และแลกมาด้วยชีวิตแล้ว มากที่สุด ว่าไปเห็นมาแล้ว เท่านั้น, จึงต้องลงว่าเท่านี้ เช่นนั้น จริงๆ

จากนี้นั้น ก็ต้องลงข้อมูล ว่า ได้ใกล้ใครบ้าง นอกไปจากการใช้ลมหายใจร่วมกันกะทุกคนแล้ว เราถูกเนื้อต้องหนัง หรือเอาเลือดเนื้อ หรือแลกรสชาติอาหาร การดื่ม หรือกินอะไรๆกับใครบ้าง ร่วมนอน ร่วมเวลา และถึงการร่วมเสื้อผ้า ให้การต้องใช้สอย รับมา ไปด้วยปัจจัยสี่ อยู่ร่วมกันในเฉพาะที่นั้น ไปด้วยกันกับใครบ้าง, ดังนี้

ที่ตนพึงฝัง พึงยึด พึงถือรับฟัง เอาตาม จะคิด จะตอบ จะพูด เขียน ไตร่ตรอง และวางท่าทีถึงความจริง ตลอดไป ถึงวิตกให้ถึงกระบวนของความพิจารณา จากใจคิดจากจิตใจลึกซึ้ง ที่แท้จริงที่สุด โดยเด็ดขาด ถึงเรื่องอันมาก หรือน้อย ในอันอย่างนั้นจะสรุปเป็นที่ควร,

ว่าตนเอง ได้เปิดเผยตนเองต่อโลก (ธรรม) ตามธรรมะคติเป็นจริง ไม่มีที่ลับที่แจ้งอีกต่อไป ให้ตนจะกล่าวเป็นมายาร้ายกาจ ไม่มี, เรื่องจะ ลงบันทึกไว้เป็นเรื่องแฝงเร้น

หรือให้ต้องซ่อนลับ ซ่อนคม ไว้ในที่ใด ตรงไหนอีก ด้วยตามธรรมดา ก็หาทางว่าตามธรรมดาไปทั้งหมด เท่านั้น

ก็แต่! เราเองมักจะไม่ตามความดั่งนั้น เรื่อง จะด้วยคารม หรือจะด้วยเพราะ การประคารม หรือตามจำเป็นของการที่ตนต้องปะทะในคารม จึงมักจะแส่ใจไปตามปรารถนา มากกว่า ที่จะส่งใจ ให้จาระไน ในบทพิจารณาไปตามข้อมูล ที่เป็นเค้ามูลอันควรแท้ ควรจริง, เพราะพบ (เฉพาะ) ในเรื่องตัวอย่าง และวัตถุตัวอย่าง ที่ตนเองประสพเข้าแก่ตนเองเท่านั้น จริงๆ

ตัวอย่าง ที่คนส่งใจไปตามแต่จิต ดิ้นรนปรารถนา เพ่งพิจารณาหรือใคร่ครวญผิดเพราะความใคร่เสพในกามารมณ์เป็นพื้น หากว่าพบว่า จะขาดซึ่งกามารมณ์ ไม่มีเข้ามาให้เสพด้วย หากไม่มีบ้างแล้ว เรื่องแท้ๆ ที่ควรใคร่ เอาใจใกล้ชิดไปพิจารณาจนกว่าจะถึงที่แท้ ก็มักจะต้องมีอันเป็นว่า จบลง ต้องตกไป, ด้วยบังคับยาก

ด้วยเพราะ จิตใจเป็นสิ่งบังคับยาก เราเองก็ว่า จริงเลย จริงมากทีเดียว ถึงใครอื่นก็ต้องว่า ดังนี้ทุกคน ซึ่งทุกคนก็รู้ เห็นชัดเจนแก่จิตใจของตนเองอยู่แล้ว ทุกคน

คอลเลกชัน ไฟล์ บทวิจารณ์ ภายในเว็บไซต์
เรื่อง ชื่อ และบัญญัติที่แท้จริง ตามคำปฏิญญา (ฉะนั้น)

“จะได้ตอบไว้บ้าง จากที่คิดว่า ต่อไปจะมีแต่ทางหายไปจากหน้ากระดานนี้ จะไม่ได้มาตอบ พอจะมาดูแต่ว่า บางเรื่องนั้นเคยตอบไว้บ้างไหม ซึ่งแนวทางจะให้พิจารณาหรือแนวทางใดตามที่ควรจะพิจารณา, ดั่งนี้ก็เห็นว่า เรื่องทางหนังสือ ทางอักษรสาส์นนั้น โลกเรา มนุษย์แต่ไรแต่ไหนมา มีหนทาง มีวิธีสื่อกันอยู่ ทั้งนั้นจึงจะพอเห็นกันว่า พระพุทธเจ้าของเรา หรือสมมุติแห่งจักรพรรดิราชของพระองค์ พระพุทธเจ้าของเราพระองค์จะเป็นข้างไหน

ในท่าทีแห่งอักษรสาส์น อย่างพระเจ้าปุกกุสาติที่อ่านสาส์นของพระเจ้าพิมพิสารนั้นก็ชอบมากเลยเหมือนกัน พระองค์ก็จะเป็นคนข้างใดข้างไหนบ้าง หรือถึงพระเจ้าอชาตศัตรูเองที่ตั้งประกาศสถาปนา พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำอาณาจักร

พระองค์เองจะเป็นคนข้างไหน ประเภทไหน? บ้าง เพราะว่าประวัติให้มีเรื่องราว ปรากฏแล้ว ไปข้างไหน

ดั่งนี้ คำอุทาหรณ์สอนสั่ง ประทานมาจากสมเด็จพระสังฆราช ประเทศของเรา เหมือนกัน ท่านก็แจ้งอยู่แล้วว่า อักษรสาส์น คือธรรม คือพระปิฎก คือท่านประทาน สากัจฉาสาธยายบอกเหมือนจริงแท้นักว่า หนังสือพระไตรปิฎกนั่นแหละคือ “พระ ธรรม” ให้ไว้ควรสถิต แล้วควรตั้งไว้ในที่เหมาะควรเท่านั้น ดั่งนี้ เคยได้ยินได้อ่านมา ดั่งนี้อยู่ ซึ่งก็ให้ตนเองจะคิดแล้วอย่างคนอื่น นั่นแหละ ว่าอย่างนี้ก็น่าคิด เอาอย่าง ประเพณีพระราชสาส์นนำมาเทียบกัน อย่างนี้ก็จึงจะเห็นก่อน ว่าจะสำคัญว่า ตำรา นั้น “ปิฎก” หรือคำสอนหนึ่ง จะสำคัญไปกว่าบุคคลผู้เป็นตัวแทน จริง ๆ ใช่หรือเปล่า แล้วใคร? จะมั่นใจได้คำตอบแน่จริงไปอยู่ข้างไหนอยู่แล้ว บ้างหรือเปล่า ?

ซึ่งให้ตอบมากันมากครั้งนี้ ก็ยังจะตอบอยู่เองว่า พวกเราโดยมากก็ไม่ค่อยจะกล้าจะ มั่นใจไปข้างไหนมากกว่ากัน ข้างตำรา ก็ว่า “พระธรรม” ข้างพระสงฆ์ บุคคลตัวแทน เอามนุษย์สมบัติ คนในโลกสมมุติแล้ว ก็ว่า “พระธรรม” แต่!ข้างฝ่ายเถรวาทเราจะ เอียงไปข้างวินัย การจะพูดสำนวนนั้น ก็จึงไม่ค่อยเห็น คือเถรวาทอย่างของเรา ปัจจุบัน หรือแต่ก่อนมาก็ตาม คงจะว่าพระสงฆ์ คือ “พระวินัย” ไม่ค่อยว่าเป็นพระ ธรรม! ดังนี้, จึงควรไปดูเรื่องประเพณีพระราชสาส์นนั้นเทียบดู ว่าพิจารณาแล้ว มี จิตใจจะลงซึ่งความอย่างเดียวกันหรือไม่?

คือ ประเพณีราชสาส์น คืออย่างอัญเชิญพระราชโองการนั้น ไปกับตัวแทนประกาศ หรือไปมอบที่ใดนั้น จะมีแบ่งกันเป็น ๒ พวกอยู่ทุก ๆ ประเพณี ของผู้ที่ถือหาสาระสืบ ต่อในมนุษยสมบัติ, คือพวกหนึ่งนั้น เข้าถือจากใจว่า พระราชอักษรสาส์นตาม ประทานส่งมา นั้น คือองค์พระราชา พวก ๑, และว่า อีกพวกหนึ่งนั้น เข้านับถือจาก ใจว่า อักษรสาส์นนั้นเป็นของรองลงไป และถือว่าไม่สำคัญเลย ก็ว่ามี แต่สำคัญลงที่ ในตัวแทน คือผู้ที่รับถือสาส์นนั้นมา ว่าคนนั้นแหละ ให้เป็นสมมุติราช ตามบทราชกิจ ที่ได้ส่งมาด้วย พวก ๑, เช่นนี้ เห็นกันว่า เป็นประเพณี และความเชื่อถือทั่วทุกแห่ง ใน แดนที่เจริญแล้ว ในครั้งสมัยโบราณ

ก็ถึงถามมา แบบนั้น เป็นอันสงสัย แบ่งฝ่าย แบ่งพวกกันมามากแล้ว ตั้งแต่ครั้ง ดึกดำบรรพ์ ว่า “จะถือเอาคนตัวแทนนั้น หรือว่า จะถือเอาแต่อักษรหนังสือ” ซึ่งแม้ พระศาสดาศาสนาคริสต์ ก็ประกาศถือเชื่อบทหนังสือ ตามที่ทราบกันอยู่แล้ว ก็เห็น ว่าเป็นแนวทางอย่างเรื่องพระราชสาส์นมาอย่างนั้น, ก็ดี! แต่ว่าไม่ค่อยมีคนกล้าถาม เรื่อง หรือจะตอบเรื่องอย่างนี้ ในนี้ เพราะว่าใจไม่กล้าจะไปข้างใดข้างหนึ่ง อยู่อย่าง นั้นมากจริง ๆ, อย่างนี้ จะให้สรุปเสียที เห็นทางอิสลามจะสรุปกันมาก เพราะเขาเอา พระอักษรติดธงทีเดียว และสลักวิธีแห่งธงนั้นอยู่มากที่สุด ฉะนั้น, จะถามว่า เขียน หงิก ๆ งอ ๆ อย่างภาษาคนถ้ำสูงสุดนั้น เราจะเอามาติดธงหรือป้ายชื่อได้ไหม หรือ เขียนภาษาประเทศอื่น เราจะเอามาติดธงได้ไหม ดั่งนี้ ก็ยุ่งอยู่ ตอบยาก! ถ้าจะเอา พระธรรมชนิดอักษรสาส์น นั้น ตั้งแสดง เราก็ต้องให้คิดความจริงข้อนี้กันมาก แล้ว ควรอัญเชิญบทพระราชปรารภแก่เรื่องภาษา ของพระเจ้าอยู่หัวมาดูบ้าง เป็นต้น

ซึ่งพระพุทธเจ้าหลวงแทบทุกรัชกาล ประเทศเรา อาจให้ไขแจ้งแก่ประชาราษฎรใน พระองค์ทราบเป็นทีอยู่ ว่า ที่แท้นั้นภาษาของเรา และในโลกทั้งหมดก็ได้เดินไปเป็น อันมาก ตามเวลามิใช่น้อย เตือนว่า มิใช่แต่เฉพาะอย่างเก่านั้น อันจะถือตามตัว อักษรมาเข้าใจ ไม่จบเท่านั้น แต่พวกเราก็ควรรู้ว่าเดิม ที่แท้เป็นอย่างไร หรือมาจาก ไหน แล้วให้ไปไหนอย่างไร, ทีนี้ ก็ประเพณีนับถือโองการราชสาส์นนั้นเอง ที่ทราบ ทางแห่งมนุษยสมบัติกันดีอยู่แล้ว ว่าหากใจไม่ลงจะนับถือคนซะแล้ว ก็ต้องให้ถือเอา บทแห่งอักษรสาส์นอย่างนั้น ประเภทนั้น เอาเข้าไว้ตามใจ ตามที่ตนเองแน่ใจ”